

ԱՄԱՆՈՐԸ ՄԱՅՐ ԱԹՈՌՈՒՄ

Ժամանակ հասկացությունը և նրա խորհուրդը միշտ էլ հուզել է մարդկության և՛ հոգեկան, և՛ մտային աշխարհը: Այդ մեծ խորհուրդի ժամանակադարձի պահը մենք ապրում ենք և այսօր, 1976 թվականի ավարտին, երբ հին ժամանակի վերջին կրգվում է նորի սկիզբը՝ ցույց տալով, որ անվերջ կրկնվող նորը միշտ հին շարունակությունն է և զարգացումը:

Ժամանակի այս դարձակետին լուրաքանչյուր անհատ, լուրաքանչյուր մտածող էակ իսկապես շատ լուրջ խորհրդածությանց նյութ ունի՝ ի՞նչ է արել հին տարում, որքա՞ն է կարողացել օգտագործել իր ժամանակը: Նպատակային որևէ բան արե՞լ է ինչպես հասարակության, այնպես էլ իր կամ ընտանիքի համար:

Նոր տարվա սեմին մարդն իրեն ավելի երիտասարդ, կայտառ ու ժիր է զգում, մտածելով, որ հաղթահարել է կյանքի դժվարությունները և հասել այդ նորացած օրին:

Այս երկրորդ տարին է արդեն, որ Մայր Աթոռի միաբանությունը, Վեհափառ Հայրապետի նախագահությամբ, հոգևոր ճեմարանի դասախոսական կազմով և ուսանողներով նոր տարին դիմավորում է վերակառուցված Ղազարապատի միաբանական սեղանատանը: Ինչպես ժամանակի խորհուրդը, այնպես էլ այդ սեղանատունը լուրահատուկ խորհրդավորություն է ստեղծում այնտեղ մտնողների համար: Կամարակապ կառույցի, քանդակների, սրբապատկերների առկայությունը և հոգևորականների խոհուն ներկայությունն արդեն իսկ մի խնկարույր մթնոլորտ են ստեղծում:

Միաբանական սեղանատունն իր հյուրերին դիմավորում է Մայր Աթոռի բարիքնե-

րով ծանրաբեռնված սեղաններով: Վեհափառ Հայրապետն օրհնում է լի սեղանը: Այնուհետև գործադրության է դրվում օրվա հանդիսությանը նվիրված գեղարվեստական ճոխ ծրագիրը: Հոգևոր ճեմարանի սաները, երաժշտության դասախոս խորեն Մեյխանեջյանի գլխավորությամբ, մեծ ոգեվորությամբ կատարում են ճեմարանի քայլերգը, «Հայրապետական մաղթերգ»-ը և «Էջ Միածինն ի Հօրե» շարականը...

Այնուհետև հոգևոր ճեմարանի փոխ-տեսուչ տ. Անանիա վրդ. Արաքաշյանը, ի դիմաց հոգևոր ճեմարանի դասախոսական կազմի, ընթերցում է, Վեհափառ Հայրապետին նվիրված, իր գրած հետևյալ ձոն-ուղերձը.

«Աստուած մեծ, հզօր և փառաւորեալ,
Տարեմուտի յայսմ յերեկոյիս
Ընկալ զմաղթանս սրտից մերոց,
Եւ լուր աղօթից ծառայից քոց:

Աստուածարեալ և սուրբ Հայրապետին
մերոյ

Ծառայիդ Քո Վազգենի
Ծնորհեա, Տէր,
Իմաստութեամբ և փառօք Քո՝
Աւուրս բազո՞ւմ, բազո՞ւմ:
Զօրութիւն Քո, Տէր, և սուրբ Աջ Քո
Եղիցին ի վերայ Նորա, և
Յաստուածահաճոյ գործս Նորա
Որպէս պարգևք Քո:

—Վազգէ՛ն, յԱստուծոյ կոչեցեալ,
Հայրապետ իմաստուն և շինարար,
Եղիցին ւսուրբ Քո
Իբրև զերկինս պայծա՞ռ, պայծա՞ռ»:

Ապա հրավիրվում է Վեհափառ Հայրապետը՝ Իր օրհնությունն ու պատգամը տա-

լու բոլոր ներկայներին՝ Նոր տարվա ուրախ առիթով.

ՎԵՀԱՓԱՌ ՀԱՅՐԱՊԵՏԻ ԽՈՍՔԸ ԱՄԱՆՈՐԻ ՍԵՂԱՆԻՆ

«Նոր տարին եկավ-հասավ և արդեն մեր դռան մոտ է գտնվում, մաղթենք բարի գալուստ նոր տարիին՝ 1977 թվականին: Մեզանից ամեն մեկը, բնական կերպով, իր կյանքի ճանապարհը չափում է տարիների վազքով և ահա այդ վազքի՝ մեր կյանքի ճանապարհին մենք բոլորս, մենք ավելի տարեցներս և դուք՝ երիտասարդներդ, դիմավորում ենք մի նոր տարեշրջան: Եվ տարվա-տարի հյուսվում է մեզանից ամեն մեկի կյանքի պատմությունը:

Նոր տարին բացառիկ գրավչական ուժ ունի, ինչպես զգում ենք բոլորս: Ոչ միայն մենք, այլև մեր ամբողջ ժողովուրդը և ամբողջ աշխարհը: Գուցե չենք սխալի, եթե ասենք, որ սիսակ տոնակատարությունն է, որի շուրջ որևէ անհամաձայնություն չկա, որին մասնակցում են այս երկրագնդի բոլոր բնակիչները՝ լինեն քրիստոնյաներ կամ այլ կրոնքների պատկանողներ. ասենք մահմեդականներ, բուդդայականներ, մուսուլմանականներ, և տակավին նաև տոնն է բոլոր այն մարդկանց, որոնք որևէ կրոնք չունեն:

Այսպես ուրեմն, բոլոր մարդիկ սիրով, ոգևորությամբ դիմավորում են Նոր տարին, բոլոր մարդիկ անխտիր, անկախ կրոնական հասկացություններից»:

Այնուհետև Վեհափառ Հայրապետը շեշտում է այն միտքը, թե Նոր տարին նաև կրոնական բնույթ ունի մանավանդ քրիստոնյա աշխարհի համար, որովհետև Նոր տարին Քրիստոսի ծննդյան տարեդարձն է, և 1977 թվականը պատմականորեն հաշվվում է Քրիստոսի՝ ծննդյան տարուց: «Եվ սափկա պատահական երևույթ չէ,—ասում է Վեհափառ Հայրապետը,—նշանակում է, որ Քրիստոսի ծնունդը, նրա կյանքի ու աստվածահայտության խորհուրդը այնքան ցնցող է եղել մարդկային պատմության ճանապարհի վրա, որ մարդկության ողջ պատմությունը բաժանվել է երկու դարաշրջանների՝ Քրիստոսից առաջ և Քրիստոսից հետո: Ահա այս գիտակցությամբ է մանավանդ, որ մենք՝ քրիստոնյաներս պետք է մոտենանք Նոր տարվա խորհրդին և աշխատենք արժանի լինել Նրա որդիները, Նրա հետևորդները կոչվելու, այսինքն բարի, ազնիվ քրիստոնյաներ լինելու մեր ամենօրյա կյանքով, մեր աշխատանքների, մեր մտածումների, մեր երազանքների և մեր ապագա գործունեության մեջ:

Այս գիտակցությամբ պետք է մոտենանք և ըմբռենք գրիստոս և Նրա վարդապետությունը: Ուրեմն, սիրելիներ, մանավանդ երիտասարդներ, ձեզ ենք ուղղում Մեր հայրական խոսքը: Նախ շնորհավորում ենք ձեր Նոր տարին անշուշտ, և Մեր խոսքը ուղղելով ձեզ՝ թելադրում ենք, որ տարվա ընթացքին միայն մի քանի կարևոր առիթներով չէ, որ հիշեք թե քրիստոնյաներ եք, այլ տևապես, ձեր ամեն մեկ գործողության կամ աշխատանքի ընթացքին, որպեսզի ճշմարտապես դառնաք մեր ժողովրդի հավատավոր զավակներ և մեր եկեղեցու հավատարիմ ծառայողները: Իրականություն է, արտասահմանում մանավանդ, որտեղ որ հայեր ապրում են, նրանց կյանքի կենտրոնում գտնվում է հայկական եկեղեցին, և մյուս բոլոր տեսակի գործունեությունները՝ մշակութային, գիտական, գեղարվեստական, մարզական և բարեսիրական և այլն, բոլորն էլ համախմբվում են եկեղեցու շուրջը: Եվ եկեղեցու միջոցավ այդ գործունեությունները ավելի արժևորվում են, և մեկ ուղղությամբ, շիտակ ուղղությամբ ծառայում են հայ ժողովրդի պահպանմանը, հայ ժողովրդի հոգու պահպանմանը, և հայոց լույս հավատի փառավորմանը:

Ինչպես անցյալ դարերի ընթացքին, այսօր էլ տեսնում ենք, որ նույն ճշմարտությունը կա և մնում է անասան հայ ժողովրդի կյանքում: Ուրեմն Մենք մտածում ենք և մաղթում՝ որ դուք ըմբռնեք մեր եկեղեցու այս դերը, ապագային էլ՝ ձեր աշխատանքի նպատակը և դառնաք մեր սուրբ հավատքի զինվորները:

Այս մտածումներով կրկին անգամ շնորհավորում ենք բոլորիդ, բաշխելով ամենքիդ Աստծու օրհնությունը, գոչելով. կեցցե Մայր Աթոռ ս. Էջմիածինը, կեցցե Հայաստանյայց առաքելական ս. եկեղեցին»:

Այնուհետև երգչախումբը կատարում է «Հայաստան աշխարհ», «Կենաց երգ» խմբերգերը: Ա լսարանի ուսանող Վահրամ Տերտերյանն արտասանում է Միապ Մեծարեցի «Արդի մարդու հայր մերը»: Երգչախումբը կատարում է դարձյալ խիճ ու եռանդ ներշնչող «Սեղանն է ստառ» ու «Գարուն Երևան» երգերը:

Ի դիմաց դասախոսական կազմի «Էջմիածին» ամսագրի խմբագիր Ա. Հատիսյանը շնորհավորում է Վեհափառ Հայրապետի Նոր տարին հետևյալ խոսքով.

«Վեհափառ Տեր,

Ամանորի այս նվիրական երեկոյին Ձեր շնորհաբեր ներկայությանը Մայր Աթոռի բարիքներով ծանրաբեռն Նոր տարվա սեղանների շուրջ հավաքվել են դարձյալ Մայր

Աթոռի միաբանությունը, թեմակալ առաջնորդ արքայանքները, հոգևոր ճեմարանի դասախոսական կազմն ու ուսանողությունը, մայրավանքի աշխատավորության ղեկավար անձնավորություններ և այլ հրավիրյալներ՝ ճանապարհելու հին տարին, որն արդեն պատմություն է դարձել, և նոր հույսերով, երազանքներով, հավատքով ու աշխատանքային նոր նվաճումներով դիմավորելու նորը, որը գալիս է որպես աղոթքի և կառուցումների նոր մատյան՝ լցվելու համար աստվածահաճո և հայրենամկեր անհատական ու հավաքական սխրանքներով:

Թույլ տվեք, Վեհափառ Տեր, որ Ամանորի այս ուրախ ու տոնական առիթով իմ մի քանի մտորումներն ու խոսքերը, որպես հոգևոր ճեմարանի դասախոսի, ողղված լինեն հատկապես մեր ուսանողությանը, որոնք Ձեր հայրական նալվածքի ներքո հատկանալով այս սրբազան մթնոլորտում, վաղը շարունակելու են քրիստոնեական առաքելության ու հայրենասիրական Ձեր գործը, որպես հարազատ զավակները համագալսին այս մեծ Հաստատության, որ Մայր Աթոռն է:

«Ո՛ր տալը ինձ զծուխն ծխանի և զառաւօտն նաւասարդի...»:

Նոր տարին Մայր Աթոռն ու Էջմիածնի և հայրենի հողի վրա դիմավորելը մեծ խորհուրդ ունի իր մեջ, մանավանդ մեր ճեմարանի ուսանողության համար:

Երկու սրբություններ կան մեր ժողովրդի պատմության մեջ, որոնց խորհուրդը լցրել է հայ արտերն ու հոգիները և մեր եկեղեցական-ազգային տարեգրությունը:

Դո՛ւք, սիրելի ուսանողներ, տարիների ընթացքում սովորել եք և քաջ գիտեք մեր ժողովրդի ու եկեղեցու կյանքում սուրբ Էջմիածնի կատարած նախախնամական դերն ու առաքելությունը, հոգևոր, մշակութային ու հայրենասիրական բնագավառում:

Մեր գրականության մեծ վարպետը՝ Ավետիք Իսահակյանը, որը սովորել է Գևորգյան ճեմարանում և իր առաջին բանաստեղծությունները 1892-ին գրել այս սրբազան մթնոլորտում, հետագայում բովանդակ հայ ժողովրդի սերն ու պաշտամունքը սուրբ Էջմիածնի հանդեպ արտահայտել է հետևյալ խոսքերով:

«Ս. Էջմիածինը հայ ժողովրդի համար ազգային ամենատառաջին սրբավայրն է: Հայ ժողովուրդը հավատաց նրա հրաշագործ գործունեությանը, երկնքից ուղարկված նրա նշանակությանը: Ս. Էջմիածինը մեր ազգային գոյության խարխուլն է, ազգային միության խորհրդանշանը: Հայ ժողովրդի զապված հայրենասիրական զգացմունքը էր գտնում նրա մեջ, կրոն և ազգություն

հոմանիշներ էին դարձել: Ստրկացված հատվածները իր մարդկային իրավունքները, հույսերը, երազանքները մարմնացրել էր ս. Էջմիածնի մեջ: Բոլոր հանդեսներում և խնջույքներում առաջին բաժակը Էջմիածնի համար էին բարձրացնում և ոտքի վրա էին երգում հիմնավորք երգերը:

«Էջ Միածինն ի Հօրէ և լոյս փառաց ընդ նմա»:

«Միշտ անշարժ պահեա զԱթոռ Հայկազ-նայա»:

Հայերը Էջմիածնի անունով էին երգում և այդ երգումը հավասար էր Աստծու անունով երգումի:

Հայությունը Էջմիածնա ազգ է, Էջմիածնա ժողովուրդ:

Առանց հայ ժողովրդի չկա Էջմիածին և առանց Էջմիածնի չկա հայ ժողովուրդը:

1976 թվականի հոկտեմբերի 27-ին Մայր Աթոռ ուխտի էր եկել Վիլյամ Սարգսյանը: Վեհաբանում նա իր հուժկու բազուկների մեջ առած Հայոց Հայրապետին, մանկական անկեղծությամբ և իր հոգու ամբողջ ջերմությամբ ասում էր. «Երկրորդ անգամ կտեսնիմ հայոց թագավորին. Դուք մեր ժողովրդին ճշմարիտ Վեհափառն ես»:

Այնուհետև շրջելով Նոր Վեհաբանում, Մայր տաճարում, մայրավանքի շրջապատում, իր տպավորություններն արտահայտում էր ազգային հպարտության, «Հիանալի է, զարմանալի է» խանդավառ պոռթկումներով: Իսկ Մայր Աթոռից և Հայոց Հայրապետից հրաժեշտ առնելով, Ոսկյա հուշամատյանում գրում է.

«Սուրբ Էջմիածինը հայ հոգու կենտրոնն է, սիրտը և ամբողջականությունը: Այստեղ գտնվելը հոգեկան մեծ փորձառություն է և ներքին գորացման ու անխորտակելիության մի լուսավորում, այս անցողական և խոցելի մարդկային աշխարհում: Այն միաժամանակ խոնարհության և հպարտության մի պահ է ինձ, այսօրվա այցելուիս համար»:

Իսկ մեր վերածնված հայրենիքն այսօր, իր անցյալի մոխիրներից հարություն առած հեքիաթային փյունիկի պես նորափետուր զարդարված, հայության տեսիլքով, որպես ոգեղեն մի ներշնչարան իր ոսկեդարն է կերտում բոլոր բնագավառներում, նաև որպես մեր նահատակների գեղեցիկ երազների իրականացումն ու հուշարձանը:

Քիչ հետո, ժամը 24-ին, սիրելի ուսանողներ, խմբովին մտնելու եք Մայր տաճար՝ ամփոփվելու և աղոթելու, երբ զանգերն ավետեն նոր տարվա գալուստը: Թող ձեր շրթների վրա միշտ հնչի ս. Ներսես Ծնորհալու աղոթքն այս ուսումնական տարվա ողջ ընթացքում:

«Սէր անուն Յիսուս
Սիրով քով ճնշեա
Սիրտ իմ քարեղէն...
Տենչալոյդ տեպեամբ
Տուր ինձ յագենալ
Տէր Յիսուս Քրիստոս:
Հաստեա հաստով,
Հաստատեա յուսով,
Հիմնեցո սիրով»:

Ամանորի այս երեկոն արտագին բարեմաղթությունների պահ է միաժամանակ: Մեր բոլորի արտերն այս ժամուն երախտագիտությամբ և որդիական խոր սիրով ուղղված են ազգիս սրբազնագույն Հայրապետին, Որի բարձր անձնավորության մեջ մեր օրերին «Հայոց պատմությունը կքալե և կխոսի աշխարհին»: Թող Նորին Ս. Օծությունը երկար տարիներ գահակալի ս. Լուսավորչի Աթոռի վրա՝ մարմին տալու համար Իր եկեղեցաշեն ու հայրենակներ բոլոր ծրագրերին:

Գալը բարի, նոր տարի: Թող մեր արտերը և հայրենի ամբարներն է՛լ ավելի լեցվեն մեր աշխատանք ու ազնիվ ժողովրդի հազար բերք ու բարիքով՝ ի բարօրություն հայրենյաց:

Թող է՛լ ավելի բարգավաճի մեր վերածնված Հայոց աշխարհը, եղբայրական ժողովուրդների հզոր ու խաղաղ ընտանիքում: «Ո՛ տայր ինձ գծուխն ծխանի և առաօտն ևսաարդի»:

Մեր բոլորի արտագին բաղձանքն է այս սրբազան պահին.

«Թող ասանին և փշրին բարձր բերդերն
անառիկ,
Եվ իյնան վար պատնեշներն զրահապատ
եությունց.
Ամեն մարդու հավասար թող բաժնի ամեն
գանձ,
Թող պարտեզները բացվին և թող խուժեն
հոն մարդիկ,
Բայց չկոտրեն ոչ մեկ ծառ, չճզմեն ոչ մեկ
ծաղիկ»:

(ՎԱՀԱՆ ԹԵՔԵՅԱՆ)

Վեհափառ Տեր, շնորհավոր Ձեր Նոր տարին:

Ա լսարանի ուսանող Հրաչ Օղյուզյանն արտասանում է Դանիել Վարուժանի «Օրհնություն» բանաստեղծությունը: Նույն լսարանի ուսանող Արա Ծլուկյանն անգլերեն լեզվով ընթերցում է «Օրհներգ սիրո» (Ա Կորնթ. ԺԳ 1—13) առաքելական թողաբանությունը: Ի դիմաց ուսանողության Վեհափառ Հայրապետի, տեսչական-դասախոսական կազմի, միաբանության անդամների Նոր տա-

րին է շնորհավորում Գ լսարանի ուսանող Սորին արկ. Մանդակյանը հետևյալ բովանդակային ուղերձով.

«Վեհափառ Տեր,
Գերաշնորհ, հոգեշնորհ հայրեր և
Հարգելի դասախոսներ,

Տոնական այս երեկոյին մենք՝ ուսանողներս, մեծ ուրախություն ենք զգում՝ Ձեզ մի անգամ ևս ունենալով մեր մեջ: Ավանդություն է դարձել միաբանների, դասախոսների և ուսանողների համար ամեն տարի միասին, Վեհափառ Հայրապետի օրհնաբեր ներկայությամբ, անցկացնել դեկտեմբերի վերջին երեկոն և դիմավորել նոր տարին:

Միևնույն ընտանիքի անդամները միշտ ձգտում են միասին լինել այսպիսի հանդիսավոր պահին: Այդ ձգտումը կա և մեր մեջ, որովհետև մենք բոլորս անդամ ենք մի մեծ ընտանիքի, որ Մայր Աթոռ ս. Էջմիածինն է: Մենք անցկացնում ենք մեր կյանքի օրերը այս աստվածահիմն Հաստատության հովանու ներքո, որպես մի մեծ ընտանիք, որի միությունը հիմնված է ոչ թե արյան, այլ հոգեկան հարազատության վրա: Հոգին, կենարար հոգին է, որ միացնում է մեզ: Բոլորս գիտենք այդ ոչ բանցկանությունը, այլ արտով: Եվ բոլորս զգում ենք, որ մեզ միացնող այս ոգեկան ուժը կմիացնի նույնպես ապագայում այս սրբազան հարկի տակ սովորող նորանոր սերունդների, կմիացնի անցյալը, ներկան և գալիքը: Մեզանից ոչ մեկը չի մտածում կյանքի անցողիկության մասին: Անցյալը գնում է անցյալը, սակայն նա մի քայլ առաջ է այս Հաստատության գոյատևման ճանապարհին:

Ոչ միայն մենք, այլ նաև ողջ մարդկությունը քայլում է առաջ՝ դեպի միևնույն նպատակը, դեպի երջանկություն: Իսկ գերագույն երջանկությունը կալանում է՝ շարունակաբար Աստծուն սիրելու մեջ, որովհետև Նա, առանց սիրո բանալիի, ոչ ոքի չի ընդունի Իր հոգուց ներս: Մերն է, իր ազնվությամբ ու անկեղծությամբ, որ բոլորին հավասարեցնում է և բարձրացնում դեպի Աստված: Նույն սերն է պատճառը, որ այսօր Դուք, Ձերո Սրբություն, այստեղ եք, որպեսզի ուրախացնեք Ձեր հոգևոր գավակներին և ուրախանաք նրանց հետ: Ձեր սերը գոհացում է տալիս այս երիտասարդ սաների երախտագետ արտերին՝ նրանց մոռացնել տալով մի պահ տան կարողը, տխրությունը և այլ մտածումներ: Ցնծում են այժմ մեր հոգիները շնորհիվ այս ազնիվ զգացման:

Դեկտեմբերի վերջին օրը խնդության, հրճվանքի օր է ոչ միայն մեզ, այլև բոլոր

մարդկանց համար: Բոլորի առաջ բացվում են նոր տարվա դռները, իսկ մարդիկ պատրաստ են մտնելու այդ դռներից ներս նոր երազանքներով ու ձգտումներով՝ կյանքի ճանապարհին ավելի մեծ եռանդով քայլելու որոշումով: Դժվար է այս ճանապարհը, բայց վախ չկա մարդկանց սրտերում: Նույնպես և մենք՝ ուսանողներս, պատրաստ ենք բաց ճակատով շարունակելու այս ճանապարհը դեպի մեր նպատակը, որ մեր երջանկությունն է լինելու: Երջանկությունը, այսինքն՝ Աստուծո հանդեպ անկեղծ սերը, պայմանավորված է մարդկանց նկատմամբ ունեցած սիրով և ծառայությանը: Դժվար և պատասխանատու գործ է այդ, մենք բոլորս լավ գիտենք, բայց վստահությունը մեր սեփական ուժերի, Ձեր օգնության և Աստուծո շնորհի վրա, քաջալերում է մեզ:

Վեհափառ Տեր, այս երիտասարդ ուսանողները, Ձեր Նոր տարին շնորհավորելով հանդերձ, նվիրում են Ձեզ իրենց հոգիները՝ հույս ունենալով, որ այս նվերը կուրախացնի Ձեզ: Ընդունեցեք այս փոքրիկ նվերը, մշակեցեք և փոխանցեցեք մեր հոգիները հայ ժողովրդին և ողջ մարդկությանը: Այս տոնական օրը, երբ մարդիկ ուրախանում են նվեր ստանալով, մենք ուրախանում ենք նվիրելով: Անտեսանելի է մեր նվերը, բայց ապագան կապացուցի նրա օղորդությունը: Ապագան կապացուցի ոչ միայն այն, որ այսօրվա մեր խոսքերը լոկ խոստումներ չեն, այլ նաև այն, որ մեր սրտերում երախտագիտությունն առհավետ կգոյատևի:

Վեհափառ Տեր, 1977 թվականը թող լինի Ձեզ համար երջանիկ, պայծառ, երազանքների իրագործման մի տարի: Թող Աստված պարգևի Ձեզ, ինչպես և այստեղ գտնվող բոլոր ներկաներին, քաջաողորմություն և երկար կյանք՝ ավելի արդյունավորելու համար Ձեր և բոլորիս աստվածահաճո գործունեությունը:

Այս անկեղծ ցանկություններով և մտածումներով, թույլ տվեք, Վեհափառ Տեր, հոգևոր ճեմարանի ուսանողության անունից շնորհավորել Ձեզ և բոլոր ներկաներին Նոր տարվա առիթով և, համբուրելով Ձեր սուրբ Աջը, ստանալ Ձեր հայրական օրհնությունը:

Հոգևոր ճեմարանի «Զվարթնոց» նվագախումբը, Կիրակոս սրկ. Հովնանյանի գլխավորությամբ, է՛լ ավելի տոնական խանդավառություն է հաղորդում տարեմուտի հանդեսին «Ամպել ա, ձուն չի գալի», «Սուրբ գիշեր» (անգլերեն) և վրացական «Յալե-գի-յալե-գի» երգերի կատարումով:

Նոր տարվա տոնակատարության վերջում Գ լսարանի ուսանող Բյուզանդ սրկ.

Գալալջյանը երգիծական բնույթ կրող դիպուկ կադանդեքներ է բաժանում ներկաներից ոմանց՝ ուրախ մթնոլորտ ստեղծելով: Հանդիսության ավարտին տեղի է ունենում ավանդական վիճակահանություն:

Մայր Աթոռի հարկի տակ Նոր տարվա առթիվ կազմակերպված հանդիսությունն ավարտվում է Վեհափառ Հայրապետի «Պահպանիչ»-ով և խմբովին երգված Տերունական աղոթքով:

Մայրավանքի ժամացույցի աշտարակից ազդարարվում է ժամը 24-ը՝ նոր տարվա մուտքը աշխարհ և Մայր Աթոռ: Հնչում են միաժամանակ Մայր տաճարի զանգակները: Որքա՛ն խորհրդավորություն է պարունակում իր մեջ այդ զանգակների 365 դողանքը գիշերվա լուսության մեջ:

Հոգևոր ճեմարանի սաները նոր տարին ողջունելու համար Մայր տաճար են մղտնում՝ իրենց ինքնամիտի աղոթքները վեր առաքելու առ Աստված և հայցելու նորանոր շնորհներ իրենց ուսումնառության շրջանը հաջողությամբ ավարտելու, հոգով և՛ մտքով է՛լ ավելի պայծառանալու և կատարելագործվելու համար:

Հունվարի 1-ին, շաբաթ. Կադանդ-Տարեմուտ: Մայր տաճարում ս. պատարագ է մատուցում ս. Գեղարդ վանքի վանահայր տ. Վահան եպս. Տերյանը:

Ս. պատարագին ներկա է լինում Վեհափառ Հայրապետը:

Հավարտ ս. պատարագի Իջման ս. սեղանի առաջ Նոր տարվա խորհրդին նվիրված գեղեցիկ քարոզ է խոսում պատարագիչ սրբազանը՝ բնաբան ունենալով Ներսես Ծնորհալու հետևյալ խոսքերը. «Նորոգող հնությունաց, նորոգող և գիս, նորոգող զարդարեա»: Սրբազանը ջերմ ու արտաբուխ բարեմաղթություններով շնորհավորում է Հայոց Հայրապետի ու Մայր Աթոռի միաբանության Ամանորը:

Այնուհետև կատարվում է հայրապետական մաղթանք: Եկեղեցական արարողությունից հետո Վեհափառ Հայրապետն առաջնորդվում է Վեհարան, ուր միաբանությունը աջահամբուրով շնորհավորում է Վեհափառ Հայրապետի Ամանորը: Հանուն միաբանության Հայոց Հայրապետի Նոր տարին շնորհավորում է Մայր Աթոռի դիվանապետ տ. Արսեն եպս. Բերբերյանը՝ ցանկանալով Նրան երկար տարիների քաջաողոջ ու քեղուն գործունեություն և հետագա Նրա բոլոր եկեղեցաշեն ու հայրենանվեր ծրագրերին իրականացում:

Վեհարանում Վեհափառ Հայրապետը շնորհավորում է Մայր Աթոռի միաբանության Նոր տարին և տալիս հայրական Իր օրհնությունը բոլորին: